

VAL McDERMIDOVÁ

Sériový vrah, který krutostí překonává všechny ostatní,
po letech opět útočí

POMSTA

POMSTA

VAL McDERMIDOVÁ POMSTA

Přeložila Radmila Damová

Vydáno nakladatelství BB/ats.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Val McDermid

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Retribution*

(First published by Little, Brown, Great Britain, 2011)

přeložila © 2012 Radmila Damová

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-877-2

Panu Davidovi za to, že mi připomněl, jak velká je to legrace,
za to, že otrásl mými idejemi a ukázal mi víru

Poděkování

Tento román je mou pětadvacátou knihou. Přesto, aby všechno fungovalo, jak má, musím stále chodit za dalšími lidmi a sbírat od nich rozumy. Jako obvykle se najdou tací, kteří si přejí zůstat v anonymitě. Jejich ochota podělit se o vlastní zkušenosti je pro mě zavazující a jsem jim nesmírně vděčná za poučné nahlédnutí do jejich světů.

Carolyn Ryanová mi velkoryse předala své kontakty; jí a jejímu manželovi Paulovi děkuji také za to, že se mnou přestáli procházky se psy, byť tak neměli přístup ke kofeinu. Profesorka Sue Blacková a Dave Barclay mi pomohli svými vědomostmi z oboru forenzních věd a dr. Gwen Adsheadová mi poskytla víc smysluplných informací o abnormální psychologii, než jsem vyslechla za celý svůj dosavadní život.

Já knihy jen píšu. K tomu, aby se dostaly do rukou čtenářů, je zapotřebí celé menší armády lidí oddaných své práci. Jako vždy děkuji všem z Gregory & Co; svému spolehlivému týmu z Little, Brown; jedinečné Anne O'Brienové a Carolině Brownové, která kdyby si to vzala do hlavy, dokázala by zařídit, aby i vlaky jezdily na čas.

A konečně se dostávám k díkům svým přátelům a rodině, víc než jejich lásku skutečně nepotřebuji. Děkuji zejména Kelly a Cameronovi, nejlepším společníkům, jaké si jen žena může přát.

Nemesis je chromá; ale stejně jako bohové mohutného vzrůstu, a někdy aniž by meč vysunula z pochvy, natáhne obrovskou levou paži a uchopí svoji oběť. Silnou ruku není vidět, ale oběť se hroutí pod strašlivým stiskem.

George Eliot *Scény ze života duchovních*

Eskapologie je hotová magie. Její tajemství spočívá v tom, že se okolí uvede v omyl. Některé úteký jsou založeny na pečlivém plánování, v jehož důsledku se podaří vytvořit určitou iluzi, jiné jsou hrdinským činem využívajícím sílu, odvahu a flexibilitu jak psychickou, tak fyzickou; a některé jsou směsicí obojího. Ovšem ať už zvolíte jakoukoli metodu, nejvýznamnější roli vždycky sehrává to, že se okolí uvede v omyl. A v tom ho nikdo nepředčí.

Nejlepší zmatení okolí je takové, při němž přihlízející nemají sebemenší tušení, že se něco děje. Abyste toho docílili, musíte od sebe odvést pozornost, ztratit se ve spektru normality.

V některých podmínkách je to těžší. Vezměte si třeba kancelář, v níž všechno běží jako hodinky. Tady byste jakékoli vybočení z řady jen těžko maskovali, protože každá odchylka od normálu tu nápadně trčí a ulpí v paměti ostatních. Jenže ve vězení existuje tolik nepředvídatelných proměnných – výbušní jedinci, složité struktury moci, triviální spory, které mohou během chvilky přejít v napjatou atmosféru, zadržované emoce, jež nikdy nemají daleko k tomu, aby praskly jako uzrálý nežit. Téměř cokoli může ve chvílce divoce vzplanout, a kdo dokáže rozlišit, jestli šlo o chladně vykalkulovanou událost, nebo prostě o jeden ze stovek drobných zdejších problémů, jehož řešení se vymklo z ruky? Už jen samotná existence těchto proměnných řadu lidí znepokojuje. Jeho ovšem ne. Jemu každý alternativní scénář poskytuje novou příležitost, další možnost k prozkoumání, dokud konečně časem nedospěje k ideální kombinaci okolností a postav.

Uvažoval i o sehrané scénce. Zaplatil by dvěma mládencům, aby povolali hromadnou rvačku na oddělení. Toto řešení s sebou ovšem při-

nášelo celou řadu nedostatků. Čím víc lidí by o jeho plánu vědělo, tím by se zvyšovala pravděpodobnost, že ho někdo zradí. Navíc většina lidí je tady uvnitř právě proto, že jejich dřívější pokusy o předstírání něčeho žalostně selhaly. Nejspíš tedy nejsou nejvhodnějšími jedinci, jimž by mohl důvěřovat, že dokážou sehrát přesvědčivé představení. A samozřejmě nikdy nemůžete vyloučit něčí nebetyčnou stupiditu. Jakákoli zastírací akce je tudíž vyloučena.

Nicméně půvab věznice spočívá ve skutečnosti, že nikdy nechybí dostatek pák, za něž můžete zatáhnout. Muži, kteří zde uvízli, jsou neustále plni obav o to, co se může stát venku. Mají milenky, ženy, děti a rodiče, kteří jsou bezbranní vůči násilí nebo pokušení. Nebo jen vůči vyhrožování těmito věcmi.

Sledoval proto cvrkot a čekal, shromažďoval informace a vyhodnocoval je, zjišťoval, které možnosti nabízejí největší šanci na úspěch. Hodně mu pomáhalo, že se nemusel spoléhat jen na vlastní pozorování. Jeho podpurný systém vně zdí věznice mu dodával zprávy, které vyplnily většinu mezer v jeho znalostech. Najít perfektní místo, kde vyvinout nátlak, skutečně netrvalo dlouho.

A teď je připraven. Dnes večer spustí akci. Zítra už bude spát v pohodlné široké posteli s péřovými polštáři. Bude to dokonalý závěr dokonalého večera. Polosyrový steak s porcí hub na česneku a bramborovými rōsti, patřičně doplněný lahví klaretu, který za těch dvanáct let, co byl pryč, mohl jedině uzrát. Talíř křupavých sušenek Bath Olivers a sýr Stilton z mlékáren Long Clawson, který zažene pachů toho, co ve vězení vydávali za sýry. Pak dlouhotrvající koupel ve vaně s horkou vodou, sklenice koňaku a kubánský doutník značky Cohiba. Vychutná si každíčkou gradaci celého spektra smyslů.

Do představ mu pronikla nepříjemná kakofonie zvýšených hlasů, po celém podlaží se mezi celami rozléhala běžná hádka o fotbalu. Strážný na vězně houkl, ať se trochu ztiší, a zvuky se mírně ztlumily. Pauzy mezi urážkami vyplňovalo vzdálené mumlání rádia. Napadlo ho, že ještě lepší než steak, pití a doutník bude únik před halasením ostatních.

Tuto skutečnost nikdo nezmiňuje, když řeší, jak hrozné to musí být ve vězení. Hovoří se o vnitřním neklidu, chybějící svobodě, strachu ze spo-

lůvěžňů, ztrátě osobního pohodlí. Ale ani ti, kdo jsou obdařeni největší představitostí, nikdy nekomentují noční můru v podobě ztraceného ticha.

Zítřka tahle noční můra zmizí. Bude moci být tichý nebo hlučný, jak se mu zlíbí. Ale bude to jeho hluk.

No, tedy převážně jeho. Budou se ozývat i jiné zvuky. Ty, na které se moc těší. Ty, jaké si rád představoval, když potřeboval pobídku, aby vytrval. Snil o nich dokonce ještě dřív, než začal plánovat způsob útěku. Výkřiky, vzlyky, koktané prosby o slitování, které nepřijde. Soundtrack odplaty.

Jacko Vance, vrah sedmnácti pubertálních dívek, který má na svědomí smrt policistky v činné službě, a muž kdysi zvolený nejpříťažlivějším moderátorem televize Velké Británie, se už nemůže dočkat.

2

Rozložitý muž postavil na stůl dvě sklenice po okraj plné zlatavě zbarveného piva. „Chcanky v řiti,“ řekl a usadil své mohutné tělo na židli, která úplně zmizela pod jeho stehny.

Doktor Tony Hill povytáhl obočí. „Tím mi chcete něco naznačit? Nebo něco takového ve Worcesteru považujete za dobrý vtip?“

Detektiv seržant Alvin Ambrose pozvedl sklenici k přípitku. „Ani jedno z toho. Pivovar leží ve vesnici jménem Chcanky, tak se domnívají, že na takový název mají právo.“

Tony se zhluboka napil, pak nápoji věnoval přemýšlivý pohled. „Slušné,“ prohlásil. „Poctivé pivo.“

Oba muži věnovali pivu několik minut uctivého ticha, pak Ambrose promluvil. „Ta vaše Carol Jordanová mého šéfa pořádně dožírá.“

I po všech letech se Tony při každé zmínce o Carol Jordanové snažil nasazovat neproniknutelnou tvář hráče pokeru. Přesto mu to za tu námahu dosud stálo. Předně věřil, že se člověk nikdy nemá vydávat druhým všanc. Ale také, a to je mnohem důležitější, by nedokázal definovat, co pro něj Carol znamená, a nechtěl ostatní přivést k tomu, aby dospěli k mylnému závěru. „Není to žádná *moje* Carol Jordanová,“ pronesl měkce. „Popravdě řečeno, není to ničí Carol Jordanová.“

„Říkal jste, že pokud tu práci dostane, bude bydlet u vás,“ namítl Ambrose a neskryval ve svém hlase výčitku.

Prozrazení téhle informace teď Tonyho docela mrzelo. Vyklouzla mu z úst během jednoho z pozdních večerních telefonátů, jimiž utužovali v podstatě značně nepravděpodobné přátelství dvou ostražitých mužů nemajících vlastně mnoho společného. Tony Ambroseovi důvěřoval, což ovšem neznamenalo, že by ho chtěl vpustit do spletitého a rozporuplného

labyrintu nahrazujícího jeho emocionální život. „I teď u mě bydlí v podnájmu v suterénním bytě. Nebude to tak velký rozdíl. Dům je hodně velký.“ Mluvil nezáživně, jeho ruka však pevně svírala sklenici.

Ambroseovy oči zpozorněly, zbytek obličeje zůstal netečný. Policista v něm instinktivně zvažuje, zda by téma nestálo za bližšího prozkoumání, pomyslel si Tony. „A ona je velice atraktivní žena,“ prohlásil Ambrose nakonec.

„To je.“ Tony na znamení souhlasu naklonil sklenici směrem k Ambroseovi. „Tak proč je na ni detektiv inspektor Patterson našťvaný?“

Ambrose škubl jedním ze svalnatých ramen, až se mu napnuly švysaka. Z hnědých očí se vytratila ostražitost, vklouzl zpátky do bezpečných vod. „Z obvyklého a velice logického důvodu. Celou kariéru odsloužil v západní Mercii, většinu doby přímo tady ve Worcesteru. Čekal, že až se uvolní pozice vrchního inspektora, je už prakticky jednou nohou za stolem. A pak vaše... tedy detektiv vrchní inspektor Jordanová dala na vědomí, že by sem ráda přešla z Bradfieldu.“ Křivý úsměv připomínal stočenou kůru citronu na obrubě sklenice s koktejlem. „Jak by ji vedení sboru západní Mercie mohlo odmítnout?“

Tony zavrtěl hlavou. „O tom mi něco povídejte.“

„Při jejich pracovních záznamech? Začínala u Met, potom plnila jakýsi záhadný úkol pro Europol, pak jí svěřili vedení vlastní jednotky pro závažné zločiny ve čtvrtém nejsilnějším sboru v zemi, porazila namyšlence z protiteroristického v jejich vlastní hře... V celé zemi se najde jen pár poldů s jejími zkušenostmi, kteří chtějí zůstat v terénu, a ne velet od stolu. V okamžiku, kdy se vynořila šeptanda, bylo Pattersonovi jasné, že nemá šanci.“

„To nemusí být nutně pravda,“ namítl Tony. „Někteří šéfové by v Carol mohli vidět hrozbu. Ta žena toho ví až příliš. Mohli by ji považovat za lišku v kurníku.“

Ambrose se zakuckal smíchy, znělo to jako hluboké zadunění ze sudu. „Ne ti zdejší. Ti si myslí, že jsou naprosto úžasní. Vyvyšují se nad sousedy matláky ze západních Midlands a napařují se jako pávi. Na vrchní inspektorku Jordanovou pohlížejí jako na ušlechtilého holuba, který přichází do holubníku, kam patří.“

„Velmi poetický popis.“ Tony usrkával pivo, vychutnával si hořkou příchuť chmele. „Ale váš detektiv inspektor Patterson to patrně vidí jinak?“

Když se rozmýšlel, jak formulovat odpověď, urazil Ambrose větší část své sklenice. Tony byl zvyklý čekat. Tahle technika u něj fungovala stejně v práci i při zábavě. Nikdo, kdo se chce stát úspěšným klinickým psychologem, si nemůže dovolit při hledání odpovědí dávat najevo příliš velkou nedočkavost.

„Je to pro něj těžké,“ vylezlo z Ambrose konečně. „Je tvrdé vědět, že vás při povyšování přeskočili, protože jste až druhý nejlepší. Tak si musel najít něco, co by mu zlepšilo představu o sobě samém.“

„A co si našel?“

Ambrose sklopil hlavu. V tlumeném světle hospody se jeho obličej díky tmavé pleti proměnil v pouhý stín. „Zpochybňuje její pohnutky, proč se stěhuje. Například tvrdí, že jí západní Mercia může být ukradená. Jde sem jen kvůli vám, když jste teď zdědil velký dům, rozhodla se setrást z vašich bot prach Bradfieldu....“

Tony není povolán k tomu, aby obhajoval volby Carol Jordanové, na druhou stranu neříct nic taky nejde. Mlčení by jen podpořilo Pattersonovu zahořklou analýzu. Tony může Ambroseovi poskytnout přinejmenším jinou alternativu, která by se dala vypustit do kantýny a místnosti mužstva. „Možná. Ale kvůli mně z Bradfieldu neodchází. Jde o politiku vedení sboru, se mnou to nemá nic společného. Dostala nového šéfa a ten její tým nepovažuje za finančně efektivní. Měla tři měsíce na to, aby mu dokázala, že se mýlí.“ Tony zavrtěl hlavou, ve tváři se mu objevil lítostivý úsměv. „Sotva mohla dokázat víc. Chytila sériového vraha, vyřešila dvě staré vraždy a rozprášila gang získávající děti k prostituci.“

„To bych skutečně nazval vynikajícím výsledkem,“ podotkl Ambrose.

„Jesli Blakeovi to dostatečně vynikající nepřišlo. Na konci té tříměsíční lhůty oznámil, že jednotku ke konci měsíce ruší a jednotlivé členy rozpráší do běžných oddělení kriminálky. Carol se rozhodla, že se nechce nechat takhle degradovat. Okamžitě jí bylo jasné, že z Bradfieldu odejde. Jen nevěděla, kam zamířit. Pak se naskytl možnost práce v západní Mercii. Nemusela by ani měnit domáčího.“

Ambrose věnoval Tonymu pobavený pohled a dorazil sklenici. „Dáte si další?“

„Mám ještě plné ruce práce s tímhle. Ale teď je řada na mně,“ zaprotěstoval Tony, když viděl, že Ambrose míří k baru. Zachytil pohled, jaký mladá barmanka vrhla jejich směrem, jemné rysy narušilo drobné zamračení. Tony si dokázal představit, jak nesourodý pár s Ambrosem tvoří. Impozantní zevnějšek Ambrose splňuje představu většiny lidí o nelítostném bodyguardovi: hrůzu nahánějící statný černochoch s vyholenou hlavou a obličejem boxera těžké váhy v černém obleku napínajícím se přes mohutné svaly a s uvolněnou kravatou. Tony nejspíš působí jako člověk, který není schopný ohlídat ani vlastní tělo, natož někoho dalšího. Má střední výšku a křehkou tělesnou konstrukci, možná šlachovitější, než by se mohlo zdát, díky tomu, že se dost nacvičí při hraní Rayman's Raving Rabbids na Wii. Nosí kožené sako, mikinu s kapucí a černé džíny. V průběhu let zjistil, že si z něj lidé pamatují jedině oči, jiskřivě modré, překvapivé při bledosti jeho pleti. I Ambroseovy oči se daly snadno zapamatovat, to proto, že prozrazovaly jemnost, která z jeho chování jinak nebyla patrná. Podle Tonyho odhadu většině lidí naprosto unikla, příliš podlehli povrchnímu dojmu. Zajímalo by ho, jestli si těch očí všimla barmanka.

Ambrose se vrátil s čerstvým pivem. „Nepřišel jste dneska pivu na chuť?“

Tony zavrtěl hlavou. „Vracím se do Bradfieldu.“

Ambrose pohlédl na hodinky. „Teď? Vždyť už je po desáté.“

„Já vím. Ale touhle dobou není skoro žádný provoz. Doma budu za necelé dvě hodiny. Zítřka mě v Bradfield Mooru čekají pacienti. Mám s nimi poslední sezení, než je předám někomu, kdo s nimi bude doufejně zacházet jako se zmatenými nešťastníky, kterými skutečně jsou. Noční cestování není tak stresující jako provoz přes den. Opuštěné cesty a noční melodie...“

Ambrose se uchechtl. „To zní jako nějaká píseň ve stylu country.“

„Občas mívám pocit, že celý můj život je jako píseň ve stylu country,“ zamručel Tony. „A ne zrovna optimistická.“ Do těch slov mu zazvonil telefon. Začal se horečnatě proklepávat, mobil nakonec objevil v přední kapse džín. Číslo na displeji mu sice nic neříkalo, přesto se rozhodl

hovor přijmout. Když ošetřovatelé z Bradfield Mooru měli problém s některým z jeho pacientů, občas k telefonátu použili vlastní soukromý mobil. „Haló?“ zeptal se obezřetně.

„Mluvím s Tonym Hillem? S doktorem Tonym Hillem?“ Ozval se ženský hlas, který mu připadal lehce povědomý, ale nedokázal si ho zařadit.

„Kdo volá?“

„Tady Penny Burgessová z *Evening Sentinel Times*, doktore Hille. Už jsme spolu hovořili.“

Penny Burgessová. Vybavil si ženu v trenčkotu, z límce zvednutého k ochraně před větrem jí vyklouzávají tmavé vlasy, v obličeji tvrdý výraz. Také si vzpomněl, jak byl v článkách uvedených pod jejím jménem představován v nejrůznějších podobách od vševědoucího mudrce až po obětího beránka. „Mnohem méně, než jak se snažíte namluvit svým čtenářům,“ opáčil.

„Dělám jen svou práci, doktore Hille.“ Redaktorčin hlas zněl mnohem vřeleji, než odpovídalo jejich vzájemným stykům. „V Bradfieldu došlo k další vraždě,“ pokračovala. Jalové tlachání jí jde asi tak stejně dobře jako mně, pomyslel si Tony a snažil se uniknout širším důsledkům jejích slov. Když nereagoval, dodala: „Mrtvá je sexuální pracovnice. Jako ty dvě z minulého měsíce.“

„To je mi líto, že se něco takového dozvídám.“ Tony volil slova stejně opatrně, jako kdyby kráčel v minovém poli.

„Proč vám volám... Můj zdroj mě informoval, že je tu stejný podpis jako u těch dvou předchozích. Tak si říkám, co z toho vyvodíte?“

„Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíte. S bradfieldskou kriminálkou momentálně na žádném případě nespolupracuju.“

Penny Burgessová ze sebe vydala tichý hrdelní zvuk, zněl tak trochu jako zachechtání. „Vaše zdroje určitě jsou přinejmenším stejně dobré jako moje,“ odpověděla. „Nemůžu uvěřit, že by se tohle netýkalo vrchní inspektorky Jordanové. A jakmile něco ví ona, víte to i vy.“

„Máte velice podivné představy o mém světě,“ odpověděl Tony neoblohmě. „Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíte.“

„Mluvím o sériovém vrahovi, doktore Hille. A jakmile jde o sériové vrahy, jste tím pravým člověkem vy.“

Tony hovor okamžitě utnul a zastrčil mobil zpátky do kapsy. Zvedl zrak a jeho oči se setkaly se zkoumavým Ambroseovým pohledem. „Rádoby novinářka,“ řekl na vysvětlenou a lokl si piva. „Vlastně ne. Ta žena je víc než jen to. Carolin tým ji víc než jednou odkázal do patřičných mezí, ale ona se prostě tváří, jako kdyby šlo o pouhé riziko povolání.“

„Přesto...“

Tony přikývl. „Správně. Člověk si takových lidí může vážit, aniž by byl ochoten jim cokoli prozradit.“

„Po čem jde?“

„Jen zkoušela lovit v kalných vodách. V několika posledních týdnech v Bradfieldu zemřely dvě prostitutky. Teď našli třetí. Pokud vím, neexistoval důvod ke spojení s těmi dvěma předchozími případy – šlo o zcela odlišný modus operandi.“ Tony pokrčil rameny. „No, říkám to, i když oficiálně nevím vůbec nic. Nejsou to Caroliny případy, a i kdyby byly, žádné informace by mi neposkytla.“

„Ale ta redaktorka tvrdí něco jiného?“

„Tvrdí, že ty vraždy spojuje podpis. Přesto to se mnou pořád nemá nic společného. I kdyby policie dospěla k závěru, že potřebuje profil, nepřišli by za mnou.“

„Hlupáci. Jste nejlepší, koho tu máme.“

Tony dopil. „To sice může být pravda, ale ti, co má k dispozici James Blake, jsou levnější a taky je má pod palcem.“ Křivý úsměv. „Chápu jeho stanovisko. Na Blakeově místě bych asi taky nepoužil sebe. Přináší to víc problémů, než mu stojí za to.“ Odstrčil židli od stolu a vstal. „A s touto veselou poznámkou se vydávám na cestu. Vzhůru na dálnici.“

„A nechtěl byste alespoň trochu být tam, na místě činu?“ Ambrose dopil druhé pivo a zvedl se. Schválně poodstoupil, aby nad přítelem příliš nečněl.

Tony otázku chvíli zvažoval. „Nebudu popírat, že mě lidé, kteří takové věci dělají, fascinují. Čím jsou narušenější, tím víc toužím zjistit, co je pohání. A jak bych jim mohl pomoci, aby na tom byli o něco lépe.“ Povzdechl si. „Ale už mě unavuje čekat na konečné výsledky. Dneska večer jdu domů do postele a věřte mi, Alvine, že netoužím být nikde jinde.“

3

Nejbezpečnějším způsobem, jak schovat cokoli, je nechat tu věc přímo na očích. Lidé vidí jen to, co očekávají, že uvidí. K téhle pravdě dospěl dávno předtím, než se jeho život scvrkl mezi zdi vězení. On je ovšem bystrý a ke všemu odhodlaný, a proto se nepřestal učit jen kvůli tomu, že žije v omezených životních podmínkách.

Někteří lidé to za mřížemi okamžitě zabalí. Podlehnu svodům méně chaotického života, nechají se ukolébat jeho předvídatelností. Jedním z méně známých aspektů vězeňského života je čtenější výskyt obsedantně-kompulzivní poruchy. Věznice jsou plné mužů a žen, kteří nacházejí útěchu v opakovaných činnostech, které by jim venku připadaly nemyslitelné. Jacko Vance se už od samého počátku obrnil proti svůdnosti mechanické rutiny.

Ne že by začátek Vanceova pobytu ve vězení probíhal zrovna rutinně. Muklové nic nemilují víc než trápit spoluvězně, který na svobodě býval celebritou. Když zavřeli George Michaela, celé křídlo věznice pracovalo na tom, aby nemohl usnout. Muži falešně vyřvávali jeho největší hity, během noci slova obměňovali tak, aby odpovídala jejich momentální náladě. Ve Vanceově případě po večerním uzamčení cel donekonečna pískali úvodní melodii jeho televizního pořadu. Jako by se zasekla deska. Jakmile je omrzel motiv *Vance na návštěvě u...*, začali ve stylu fotbalového fandění skandovat hlášky o jeho ženě a její přítelkyni. Bylo to ošklivé přivítání, ale Vance se nenechal vyvést z míry. Ráno vyšel z cely stejně klidný a vyrovnaný, jako do ní večer předtím odcházel.

Ke své rozvážnosti měl dobrý důvod. Od samého počátku byl odhodlaný dostat se ven. Věděl, že mu příprava útěku zabere roky, a přinutil se tuto skutečnost akceptovat. Daly se prozkoumávat i právní cestičky,

Vance však nebyl přesvědčen, že budou fungovat. Proto musel co nejdříve začít uskutečňovat plán B, aby se měl na co soustředit. Potřeboval se na něco zaměřit.

Celková vyrovnanost byla prvním krokem na této cestě. Musel prokázat, že si zaslouží respekt, aniž by vzbuzoval dojem, že se pokouší proniknout do teritoria někoho jiného. Zejména když všichni věděli, že zabíjel pubertální děvčata, což z něj dělalo téměř pedofila. Nebylo to rozhodně snadné a zpočátku občas šlápl vedle. Jenže dosud měl venku kontakty, lidi, kteří pevně věřili v jeho nevinu. A Vance byl ochotný tyto kontakty plně využít. Alfa samce uvnitř zdí věznic často udržel v odstupu tím, že promazával kolečka venku. Měl dosud hodně maziva pro místa, kde ho bylo třeba.

Dalším klíčovým prvkem plánu bylo vyhnout se problémům v rámci systému. Ať už chystá cokoli, navenek to musí vypadat, že přísně dodržuje pravidla. Vězeňský personál musí vidět, jak vzorně se chová. Vycházej s těmi hajzly a buď hodný chlapec, Jacko. I tohle ovšem jen hrál, stejně jako všechno ostatní.

Kdysi dávno v televizi sledoval pořad, v němž si jeho bývalá žena jako hosta pozvala ředitele věznic, ve které došlo k hromadné vzpouře. Vězni na tři dny prakticky převzali vládu nad zařízením. Na řediteli bylo patrné naprosté vyčerpání, Vance si dosud dokázal vybavit jeho výraz spolu se slovy: „Ať jim do cesty postavíte jakoukoli překážku, vždycky si najdou způsob, jak ji obejít.“ Tehdy ho ona myšlenka zaujala, uvažoval, zda by z ní nebyl dobrý námět na televizní program pro něj a jeho tým. Teď plně pochopil, jak ředitel svá slova myslel.

Ve vězení máte samozřejmě omezené možnosti při hledání způsobů, jak obejít překážku. Můžete se spolehnout jedině sám na sebe. Tady byl Vance před většinou spoluvězňů ve značné výhodě. Atributy, které z něj udělaly nejpopulárnějšího moderátora britských televizí, se mu ve vězení náramně hodily. Měl charisma, byl hezký a uměl okouzlit. A protože před nehodou, která ho ve finále dovedla k televizní kariéře, býval světově proslulým sportovcem, nikdo nepochyboval, že je skutečný chlap. A nezapomínejme na Kříž svatého Jiří udělený za riskování života při záchraně malého dítěte při mnohonásobné nehodě na dálnici

zapříčiněné mlhou. Nebo možná měl být útěchou za ztrátu paže při marném pokusu vyprostit řidiče nákladáku ze zdemolované kabiny. Ať tak či onak, Vance si nemyslí, že by v zemi existoval další mucl odměněný nejvyšším oceněním pro civilistu za hrdinský čin. Tohle všechno prodlužovalo výčet kladů.

Jádro Vanceova plánu tvořil prostý prvek – naklonit si lidi, již mají moc změnit jeho svět. Kápa, kteří řídí spoluvězně, bachaře, kteří přidělují výhody, psychology, kteří rozhodují, jakým způsobem si odkroutíte svůj čas ve vězení. A celou dobu hledal klíčového hráče potřebného k tomu, aby vše drželo tvar.

Cihlu po cihle stavěl základy svého útěku. Například elektrický holicí strojek. Záměrně si vykloubil zápěstí, aby se mohl odvolat na skutečnost, že jako jednoruký by se jinak neoholil. Využil také velice příhodného zákona na ochranu lidských práv, který mu zajistil přístup k nejmodernější protetice. Peníze, jež si vydělal předtím, než v něm odhalili sériového vraha dospívajících dívek, nezískal v důsledku spáchání trestného činu, proto na ně úřady nemohly sáhnout. Jeho umělá paže byla tudíž to nejlepší, co se dalo za peníze pořídit. Umožňovala mu intuitivně ovládat ruku, pohybovat jednotlivými prsty. Umělá kůže byla velice kvalitní a lidé, kteří netušili, že jde o protézu, by nevěřili, že paže není skutečná. Pokud byste náhradu přímo nehledali, neviděli byste ji. Oči by se musely soustředit na detaily.

V určitou chvíli už si myslel, že veškerá příprava vyjde nazmar. Ovšem nazmar v dobrém smyslu. K překvapení většiny lidí odvolací soud nakonec zvrátil verdikt. V jeden triumfální okamžik se Vance domníval, že vyjde do světa jako svobodný člověk. Ale ti mrzáci policajti na něj hodili další obvinění z vraždy dřív, než vůbec stačil vyplout z doku. A tahle vražda se ho držela jako lepidlo, přesně jak se vždycky obával. Takže zase zpátky do cely a ke kreslicímu prknu.

Neztratit trpělivost a držet se plánu bylo nesmírně těžké. Léta ubíhala a zdánlivě se nic neměnilo. Jenže Vance už vydržel ledacos. Zotavil se po hrozné nehodě, která ho připravila o olympijskou medaili, a žena, kterou miloval, mu dodala zásobu železné vůle, k jaké se dopravuje minimum lidí. Léta tréninku k dosažení vrcholu ve sportovní disciplíně

ho poučila o hodnotě vytrvalosti. Dnes večer se mu všechno bohatě vrátí. Už za pár hodin se projeví, že všechna námaha stála za to. Zbývá jen dokončit poslední přípravy.

A pak několika lidem udělí lekci, na jakou v životě nezapomenou.

Oběť kvůli forenzním technikům v bílých kombinézách, kteří prohledávali místo činu, nebylo pořádně vidět. Detektiv superintendant Pete Reekie to nepovažoval za špatnou věc. Nebyl kdovíjak choulostivý. Za léta viděl už tolik krve, že se stal celkem imunním a neobracel se mu žaludek. Dokázal unést jakékoli množství přímočarého násilí. Při setkání s perverzitou se však ze všech sil snažil uhýbat očima od mrtvých, jejichž polámaná a znesvěcená těla by se mu vpálila do paměti. Detektivu superintendantovi Reekiemu se nelíbilo, když do jeho hlavy získaly přístup zvrhlé myšli.

Docela mu stačil už popis, který si vyslechl od svého inspektora po telefonu. Prožíval velmi příjemný večer před obří plazmovou obrazovkou, v jedné ruce plechovku stelly, v druhé doutník, sledoval, jak si Manchester United v zápasu Evropské ligy udržuje náskok jediného gólu proti elegantněji hrajícímu soupeři, a do toho mu zazvonil mobil.

„Tady detektiv inspektor Spencer,“ ohlásil se volající. „Nerad vás ruším, pane, ale máme tu jednu skutečně ošklivou vraždu. Říkal jsem si, že byste jistě chtěl být informován.“

Jakmile Reekie převzal oddělení vražd severní divize bradfieldské policie, dal svým podřízeným jasně na srozuměnou, že chce být informován o každém případě, který by média ve snaze upoutat pozornost čtenářů mohla proměnit v křížácké tažení proti policii. Tohle je odvrácená strana téhož prohlášení. Odvolají ho od klíčového zápasu patnáct minut před koncem. „Nepočkalo by to do rána?“ zkoušel Reekie, i když odpověď znal ještě dřív, než otázka dozněla.

„Myslím, že byste tu rád byl,“ odpověděl Spencer. „Je to vražda další prostitutky. Podle doktora má stejné tetování na zápěstí.“

„Chcete říct, že tu máme sériového vraha?“ Reekie se ani nepokoušel zastírat, že nevěří. Co se objevil Hannibal Lecter, každý detektiv toužil zúčastnit se módního trendu – honby na sériového vraha.

„Těžko říct, pane. Ty první dvě jsem neviděl, ale doktor tvrdí, že tahle vypadá stejně. Akorát...“

„Vyklepte to, Spencere.“ Reekie už mezitím lítostivě odložil plechovku na stůl vedle židle a zamáčkl doutník.

„Modus operandi... no, je docela radikální v porovnání s těmi předchozími.“

Reekie si povzdechl. Už couval z místnosti, polovinou bytosti zůstal u zpomalené akce středního útočníka, který se líně rozběhl k dokonale nasměrované přihrávce. „Co to má sakra znamenat, Spencere? ‚Docela radikální‘?“

„Byla ukřižovaná. Potom ji i s křížem obrátili vzhůru nohama. Pak jí podřízli hrdlo. V tomhle pořadí, říká doktor.“ Spencer mluvil úsečně. Reekie nedokázal odhadnout jestli proto, že je sám v šoku, nebo jestli se snaží otrást svým šéfem. Ať tak či onak, na Reekieho to zabralo. Do krku mu vylétla kyselost, alkohol a kouř se proměnily v žluč.

Už před odchodem z domu věděl, že se na tuhle mrtvolu nebude chtít podívat. Teď se ke strašidelnému výjevu obrátil zády, naslouchal Spencerovým pokusům dobrat se nějakého rozumného výsledku z útržků informací, které se jim zatím podařilo posbírat. Když Spencerovi začínala docházet pára, Reekie ho přerušil. „Takže podle vás si je doktor jistý tím, že jde o třetí ze tří vražd?“

„Pokud je nám známo. Teda, může jich být víc.“

„Přesně tak. To je hotovej zlej sen. A to ještě nemluvím o tom, co nás to bude stát.“ Reekie narovnal ramena. „Při vši úctě, inspektore Spencere, tohle bude práce pro specialisty.“

Vnímal záblesk pochopení ve Spencerových očích. Nabízí se tu cesta, jak se detektiv inspektor může vyvléct z nekonečných hodin neplacených přesčasů, trvalého tlaku médií v zádech i emocionálního vyždímání podřízených. Spencer není žádný ulejšák, ale všichni dobře vědí, že podobné případy vysávají duše. A není to ani vůbec nutné, protože existují lidé, kteří na tenhle druh svinstva mají chuť. A také protokol,

co vyžaduje, aby se určité druhy případů přesouvaly jinam. Spencer přikývl. „Jak říkáte, pane. Zním hranice svých možností.“

Reekie přikývl, poodstoupil z jasného světla vymezujícího místo činu, stranou od tichého šelestivého pohybu policistů. Přesně věděl, na koho se má obrátit.

Vrchní inspektorka Carol Jordanová uchopila držátko nejspodnějšího šuplíku na levé straně svého pracovního stolu. Tohle je cena, kterou je nucena zaplatit za rozhodnutí odejít z Bradfieldu. Na konci měsíce její zkušený tým specialistů rozpráší a ona půjde svou cestou. Do té doby musí probrat všechny šuplíky, kartotéky a skříňky v kanceláři. Bude si chtít odnést i některé osobní věci – fotografie, vizitky, lístky od kolegů, karikatury vytržené z časopisů a novin, které u Carol a jejích kolegů vzbuzovaly úsměv. Bude tu profesní materiál, který je třeba vytrít uvnitř prostor bradfieldské metropolitní policie. Najde tu narychlo načmárané poznámky, které nedávají smysl mimo kontext konkrétního vyšetřování, k němuž patří. A bude tu i spousta potravy pro skartovačku – všechny ty kousíčky papírů, které nemusí vidět nikdo další. Proto se tu zdržela, aby se do téhle práce konečně pustila, zatímco pro zbytek týmu už den skončil.

Jenže jakmile šuplík vysunula, padla na ni zasmušilost. Byl až po okraj plný, papíry k případům vytvářely hotové geologické vrstvy. Šokující, děsivé, srdce lámající a tajemstvím opředené případy. Případy, jaké už nejspíš nikdy nebude řešit. Do něčeho takového se nemůže pustit bez posílení. Carol se otočila a sáhla do prostředního šuplíku registratury s dobře známým obsahem. Vytáhla miniaturní lahvičku vodky, co si odnášela z hotelových minibarů, bufetů ve vlacích a ze služebních letů. Vyklepla lógr z kávy do odpadkového koše, vytřela šálek papírovým kapesníkem a nalila do něj vodku. Carol nepřipadalo, že by jí bylo dost. Vzala druhou lahvičku a přilila její obsah do šálku. Ještě pořád to sotva vydalo za panáka. Kopla drink do sebe a pomyslela si, že to jako panák ani nechutnalo. Přelila do šálku další dvě lahvičky a postavila si ho na stůl.

„Na ucucávání,“ pronesla nahlas. Nemá problémy s pitím. Ať si Tony Hill myslí, co chce, alkohol zvládá. Ne že by naopak alkohol ovládal ji. V minulosti by se našly chvíle, kdy k tomu neměla zrovna daleko, ale to už je za ní. Užívá si skutečnost, že dva panáky obrousí hrany a nezpůsobují problém. Neovlivňují standardní úroveň její práce. Nenarušují její osobní vztahy. „Ať už jsou jakékoli,“ zamumlala a vytáhla ze šuplíku svazek spisů.

Propracovávala se jimi dostatečně dlouho, aby zazvonění telefonu vnímala jako záchranu. Displej mobilu ukázal číslo náležící policejním složkám, ale toto konkrétně neznala. „Vrchní inspektorka Jordanová,“ ohlásila se a natáhla se pro šálek. Překvapilo ji, že je prázdný.

„Detektiv superintendant Reekie ze severní divize,“ zahuhlal bručivý hlas.

Reekieho Carol neznala, ale musí jít o něco důležitého, když takhle vysoká šarže volá tak pozdě večer. „Čím vám můžu být nápomocná, pane?“

„Máme tu vraždu, která je podle našeho soudu přímo pro váš tým,“ odpověděl Reekie. „Připadá mi rozumné přivést vás k tomu co nejdřív. Dokud je místo činu ještě čerstvé.“

„Ano, tak to máme nejraději,“ přiznala Carol. „Jenže moje jednotka končí, víte.“

„Slyšel jsem, že pracujete ve výpovědi. Ale ještě pořád jste v sedle, ne? Třeba byste se rádi zakousli do posledního výjimečného případu.“

Tahle slova by sama nezvolila, ale chápala, jak to Reekie myslí. Všichni znali rozdíl mezi běžnými domácími hádkami a vnitřními rozbroji mezi členy zločineckých organizací, které vyústily ve většinu vražd, a zločiny signalizujícími práci vyšínutého jedince. Případy, které obsahovaly prvek záhady, se objevovaly relativně zřídka. Proto slovo „výjimečný“ neznělo ve spojení s vraždou až tak podivně. „Udějte mi esemeskou lokalitu a já dorazím, jak nejdřív to půjde,“ slíbila, vrátila neprohlédnuté spisy na původní místo a kopnutím zavřela šuplík.

Pohled jí padl na prázdný hrnek. Technicky vzato toho vypila přes míru. Cítila se plně schopná řídit. Tuto větu slychala celou svou kariéru od desítek protestujících zadržených opilců. Na druhou stranu by na místo činu nerada jela sama. Při převzetí případu je třeba neprodleně

spustit celou řadu akcí a v tom Carol nevidí nejlepší využití svého času a svých schopností. V duchu si prošla svou jednotkou. Ze dvou seržantů si Chris Devineová v poslední době odsloužila hodně přesčasů při přípravě případu k důležitému soudnímu přelíčení a Kevin Matthews zrovna oslavuje výročí svatby. Reekie nepůsobil kdovíjak ustaraně, tak patrně není třeba Kevinovi kazit vzácnou chvíli volna. Zbývají konstáblové. Stacey Chenová si rozumí lépe s počítači než s lidmi. Sam Evans se podle Carolina mínění dosud zajímá víc o vlastní kariéru než o oběti, kvůli kterým tady jsou, takže z toho vychází Paula McIntyreová. Už jak Carol volila Paulino číslo, věděla, že od začátku myslela na ni.

Některé věci se prostě nikdy nezmění, pomyslela si Paula. Jízdu na místo činu vždycky doprovází zvýšená hladina adrenalinu v krvi. Pokaždé cítí rozechvění.

„Omlouvám se, že jsem vás vytáhla z domova,“ ozvala se Carol.

Nemyslí to vážně, řekla si Paula. Šéfka ovšem v členech svého týmu opětovně dokázala vzbudit pocit, že jejich ochotu nepovažuje za samozřejmou věc. Paula nespouštěla oči ze silnice. Jela mnohem rychleji než povolenou rychlostí, ale v rámci svých schopností. Nikdo netouží po tom, aby si ho pamatovali jako jednoho z těch policistů, co ve snaze být co nejdřív u mrtvého srazí nevinného občana. „Žádný problém,“ ujistila ji Paula. „Elinor má pohotovost, tak jsem přišla jen o klidný večer doma. Hrály jsme scrabble a jedly jídlo z donáškové služby.“ Carol není jediná, kdo chce, aby se všichni kolem cítili dobře.

„Přesto...“

Paula se usmála. „Stejně jsem prohrávala. Co máme?“

„Reekie volal nezabezpečenou linkou, tak jsme neprobírali podrobnosti. Víím jen, že je to případ jako dělaný pro nás.“

„Už moc dlouho ne.“ Paula si uvědomovala zahořklost a lítost ve svém hlase.

„Došlo by k tomu, ať bych zůstala, nebo ne.“

Paula se zalekla. „Vás jsem z ničeho neobviňovala, šéfko. Víím, čím je to chyba.“ Střelila po Carol krátkým pohledem. „Říkala jsem si...“

„Samozřejmě že za vás utrousím slovíčko.“

„Vlastně jsem doufala v něco víc.“ Paula se zhluboka nadechla. Celé dny se snažila najít vhodnou chvíli, ale vždycky se jí něco připlेतlo do cesty. Pokud teď nevyužije výhody, že má Carol jen pro sebe, kdo ví, kdy se naskytne další příležitost. „Kdybych si zažádala, našlo by se pro mě místo v západní Mercii?“

Carol otázka zaskočila. „Nevím. Nikdy mě nenapadlo, že by někdo...“ Poposedla si, aby si Paulu mohla lépe prohlédnout. „Nebylo by to takové jako tady, však víte. Počet vražd je tam v porovnání s Bradfieldem nepatrný. Půjde o mnohem rutinnější kriminalistickou práci.“

Paula se podivně usmála. „S tím bych se dokázala smířit. Řekla bych, že v terénu jsem si vybrala značný díl smůly.“

„S tím nemůžu než souhlasit. Pokud si to skutečně přejete, pokusím se v té věci o maximum. Ale měla jsem za to, že jste se tu pěkně usadila. S Elinor.“

„O Elinor nejde. Tedy ne tak, jak naznačujete. Potřebuje postoupit na další stupeň kariérního žebříčku. V Birminghamu se prý rýsuje dobré místo. A z Bradfieldu do Birminghamu by žádná rozumná osoba denně nedojížděla. Takže...“ Paula zpomalila na křižovatce, přehlédla hlavní silnici v obou směrech a pak se hnala dál. „Pokud do toho Elinor půjde, musím uvážit co dál. A když vy odejdete do západní Mercie, napadlo mě, že bych mohla využít své konexe.“ Pohlédla na Carol a usmála se.

„Mrknu na to, co se dá udělat,“ slíbila Carol. „Nikoho bych ve svém týmu neviděla raději,“ dodala a myslela to upřímně.

„Velice dobře jsme si rozuměli s tím seržantem, se kterým jsem spolupracovala na vraždách z RigMarolu,“ pokračovala Paula, dál propagovala svoji prosbu. „S Alvinem Ambrosem. Moc ráda bych s ním znovu dělala.“

Carol zasténala. „Já vás vnímám, Paulo. Nemusíte tolik tlačit na pilu. Ale nejspíš to nakonec nebude záležet na mně. Víte, jak to teď chodí, omezuje se i počet důstojníků v přední linii.“

„Já vím. Promiňte, šéfko.“ Paula se zamračila na satelitní navigaci a pak opatrně odbočila do menší průmyslové zóny, obloukovitou ulici lemovala skladiště z prefabrikovaných staveb s mírně zkosenými střechami. Na jejím konci Paula znovu zabočila za roh a okamžitě poznala,

že jsou tu správně. Kolem posledního skladiště v řadě se nakupila policejní vozidla a vozy techniků ohledávajících místa činu, modré majáčky vypnuté, aby nepřivolávaly pozornost. Ovšem třepetající se lehce prověšená policejní páska natažená kolem celé budovy nenechávala nikoho na pochybách. Paula zastavila, vypnula motor a napřímila ramena. „Tak tohle bude ono.“

Při některých příležitostech si Carol silně uvědomovala, že ať je sebelepší policistka, stále je to málo. Čím déle dělala svou práci, tím hůř snášela skutečnost, že vždycky přijíždí až po činu. Litovala, že tu s ní není Tony, a to nejen proto, že by mu scéna vypověděla něco jiného než jí. Tony chápal Carolinu touhu předejít situacím, jako je tahle, událostem, které otřesou životem lidí a zanechají zející rány v jeho každodenním uspořádání. Carol prahla po spravedlnosti, ale poslední dobou měla pocit, že se objevuje velice zřídka.

Detektiv superintendant Reekie toho moc nenamluvil a Carol byla jediné ráda. Některé věci se nedají slovy vyjádřit, a velmi mnoho policistů se snaží hrůzu zahnat žvaněním. Jenže od takového pohledu vás neodpoutá dočista nic.

Žena byla nahá. Carol zaregistrovala na kůži několik tenkých povrchových řezných ran a dohadovala se, jestli vrah oběť nesvlékl tak, že na ní rozřezal oblečení. Požádá policejního fotografa, aby rány neopomněl detailně vyfotografovat, budou je pak moci porovnat s oblečením, pokud se někde vynoří.

Mrtvá byla v zápěstí a v kotnících přibita ke kříži masivními hřebíky dlouhými patnáct centimetrů. Carol se snažila neotrást sebou při představě doprovodných zvuků, bušení kladiva na hlavičky hřebů, drčení kostí, bolestného křiku odrážejícího se ozvěnou od kovových stěn. Potom vrah opřel kříž o stěnu vzhůru nohama, na blond odbarvené vlasy sklouzly na drsnou betonovou podlahu, u čela se objevil pruh odrostlých kořínků.

Přesto ženu nezabilo ukřížování. Surové podříznutí krku by se patrně dalo klasifikovat jako svým způsobem rána z milosti, ovšem takového druhu, jakou snad Carol nikdy v životě nebude potřebovat. Řez byl

dostatečně hluboký, aby prořízl nejdůležitější cévy. Tlakem v tepně krev dostříkla do působivé vzdálenosti, její sprška byla patrná všude kolem kromě jediné plochy. „Tady stál,“ poznamenala Carol spíš jen tak pro sebe. „Musel být celý zmáčený krví.“

„Musí mít pořádnou sílu,“ konstatovala Paula. „Vyzvednout kříž s lidským tělem není nic snadného. Já bych to nedokázala.“

Bíle oblečená postava, která pracovala nejbliž mrtvole, se k nim obrátila tváří. Slova poněkud utlumila maska uvázaná přes obličej, Carol je však slyšela naprosto zřetelně. Poznala kanadský přízvuk patologa ministerstva vnitra Grishi Shatalova. „Trám má jen pět na patnáct a ona skoro nic neváží. Klasická fyziognomie narkomanky, řekl bych, až na to, že nikde nevidím stopy po vpichu. Vsadil bych se, že byste ji bez větší námahy dokázala zvednout a dotáhnout tam, kde je, detektive konstáble McIntyreová.“

„Jak dlouho je mrtvá, Grisho?“ zajímala se Carol.

„Nikdy mi nepoložíte otázku, na kterou bych vám dokázal dát odpověď,“ postěžoval si s unaveným úsměvem. „V tuhle chvíli bych odhadoval, že bude mrtvá nejspíš něco kolem čtyřiaadvaceti hodin.“

„Ten sklad přibližně čtyři měsíce nikdo nepoužívá,“ ozval se Reekie. „Ostraha si nevšimla, že zadní vchod někdo vypáčil.“ Pohrdání v hlase se nedalo přeslechnout.

„Tak jak jsme ji objevili?“

„Jako obvykle. Muž venčil na noc psa. Ten vystřelil jako šíp k zadnímu vchodu. Určitě zachytil pach.“ Reekie nakrčil nos. „Což nikoho nepřekvapí. Podle majitele pes skočil na dveře, ty se otevřely, pes zmizel uvnitř a na volání se odmítal vrátit. Proto majitel vešel dovnitř s baterkou. Podíval se a zavolal nás.“ Nevesele se usmál. „Alespoň měl dost filipa, aby psa odtáhl, než totálně zničil místo činu.“

„Doktor Shatalov soudí, že ji zabili už včera večer. Jak to, že ji ten pes nenašel hned tehdy?“

Reekie se ohlédl přes rameno, kde postával jeho podřízený detektiv inspektor. Do té doby mlčel a čekal, ale věděl, co se od něj chce. „Podle majitele tudy včera neprocházeli. Samozřejmě to prověříme.“

„Nikdy nedůvěřujte nálezci těla,“ poznamenal Reekie.

Jako kdybychom to nevěděli. Carol si prohlížela mrtvolu, prozkoumávala každíčký detail, přemýšlela, jaká posloupnost událostí sem ženu přivedla. „Máme něco k totožnosti?“ zeptala se.

„Zatím nic,“ odpověděl Spencer. „Poblíž letiště se vyskytly menší problémy s pouliční prostitucí. Většinou ženy z východní Evropy. Nejspíš byla odtamtud.“

„Pokud si ji sem nepřivezl z města. Z Temple Fields,“ nadhodila Paula.

„Ty první dvě byly místní,“ poznamenal Reekie.

„No, doufejme, že se Grishovi podaří upravit ji do dostatečně lidské podoby, abychom mohli totožnost zjišťovat pomocí fotografie,“ prohodila Carol. „Řekl jste ,ty první dvě‘, pane. Jste si jistý, že jde o sérii?“

Reekie se obrátil zpátky k tělu. „Ukažte jí to, doktore.“

Grisha předvedl Carol vnitřní stranu ženina zápěstí, cosi, co připomínalo tetování. Motiv částečně zakrývala krev, přesto Carol dokázala rozeznat písmena. MOJE. Zpráva byla hnusná, vyšinutá a nestydatá. Přesto d'áblík v zadním koutku mysli Carol našeptával: „Vytěž z toho maximum. Jakmile odjedeš do západní Mercie, nikdy už takhle zajímavé místo činu neuvidíš.“

6

Léta vzorného chování Vanceovi přes veškerá protivenství osudu vynesla místo na oddělení terapeutické komunity ve vězení Oakworth v otevřené krajině worcesterského okresu. Toto křídlo bylo oddělené od zbytku věznice a neplatilo v něm pravidlo zhasínání ve stanovenou hodinu. Vězni si mohli v celách svítit, jak dlouho se jim zlíbilo. Malá koupelna v rámci cely poskytovala též určitý stupeň soukromí, na jehož existenci už Vance pomalu zapomněl. Zhasl, nechal jen běžet televizi, aby nepracoval v naprosté tmě. Po stole rozložil noviny, pak si žiletkou pracně odřezal vlasy. Jakmile je dostatečně zkrátil, začal po celé lebce přejíždět elektrickým holicím strojkem a pokračoval, dokud hlava nebyla úplně hladká. Díky vězeňské bledosti jeho pleti se neprojevil žádný rozdíl v barvě kůže mezi čerstvě vyholenou lebkou a obličejem. Pak shodil plnovous, který si pěstoval několik týdnů, nechal jen kozí bradku a knír. V posledních letech dramaticky měnil vizáž obličeje – od plnovousu po hladce vyholenou tvář, od pruhu vousů po hranách brady po zpatovský knír –, takže mu nikdo nevěnoval pozornost, když si připravoval vzhled, jaký teď bude potřebovat.

Klíčová součást proměny ho teprve čeká. Natáhl ruku k policice nad stolem a sundal knihu velkého formátu, limitovanou edici sbírky litografií moderních ruských umělců. Ani Vance, ani obvyklého obyvatele této cely umění nezajímalo. Kniha byla cenná kvůli materiálu, na němž byla vytištěna, papír byl tak tlustý, že stránky šly rozříznout a daly se do nich skrýt listy s tetovacími obtisky.

Ty vznikly pečlivým okopírováním Vancem dodaných fotografií pořízených propašovaným smartphonem. Obsahovaly přesné detaily složitého a nevkusného body-artu, který pokrýval paže a šíji Jasona Collinse,

muže, jenž momentálně spí na Vanceově posteli. Protože Vance dnes večer není ve své cele. Odvedení pozornosti bachařů, které zinscenoval, zafungovalo perfektně.

Chtělo to jen snímek ženy Damona Todda, jak se v jakémsi nočním klubu naklání k bratrovi Cashe Costella. Vance fotografii ležérně upustil na pingpongový stůl, když kolem něj procházel v době večerních aktivit. Snímek samozřejmě někdo zvedl, přesně jak Vance zamýšlel, a okamžitě mu došla jeho závažnost. Nevyhnutelně následoval hvízdot a posměšky. Todd ztratil nervy a vrhl se na Costella. Oběma tím samozřejmě skončily blažené časy na oddělení terapeutické komunity, veškeré dobré chování anuloval neovladatelný výbuch zlosti. Ne že by to Vance mrzelo. Nikdy si nedělal vrásky z vedlejších ztrát.

Důležité bylo jen to, že ten bengál upoutal pozornost bachařů na dostatečně dlouhou dobu, aby Vance a Collins mohli zamířit do nesprávných cel. Než se situace zklidnila a strážní naposledy na noc obcházelí cely, měli oba muži zhasnuto a předstírali tvrdý spánek. Nebyl důvod zpochybňovat, jestli je každý tam, kde by měl být.

Vance vstal a napustil do umývadla studenou vodu. Vytrhl z knihy první naaranžovaný list a odloupl obě části papíru od fólie. Tu ponořil do vody v umývadle, a když se obtisk začal uvolňovat, velice pečlivě ho umístil na protězu. Nanášení postupovalo pomalu, ale největší problémy měl s vlastní nemotorností, když přikládal tetování na zdravou paži. Ano, nová umělá paže byla pozoruhodná, ale její schopnosti dosud značně pokulhávaly za jemnou motorikou skutečné ruky. A úspěch závisel na naprosto přesném vyladění detailů.

Než Vance skončil, naskákaly mu na čele kapičky potu a po zádech a bocích mu stékaly tenké pramínky. Udělal pro věc vše, co bylo v jeho silách. Kdyby je s Collinsem postavili vedle sebe, bylo by hračkou rozoznat pravé tetování od falešného, ale pokud se něco příšerně nezvrtne, k podobné situaci nedojde. Vance vzal do ruky kopii Collinsových brýlí, které mu nechal vyrobit jeho pomocník zvenčí, a nasadil si je na nos. Svět se naklonil a rozmázl, ale ne zase natolik, aby to nezvládal. Čochy jsou slabší než pravé Collinsovy, ale zběžná kontrola prokáže, že nejsou z obyčejného skla. Detaily, všechno záleží na detailech.

Zavřel oči a v duchu si vybavil Collinsův nosový midlandský přízvuk. Tohle pro Vance představuje nejtěžší část nápodoby. Imitování mu nikdy nešlo. Vždycky si vystačil sám. Jenže tentokrát se potřebuje ztratit v akcentu někoho jiného. Pokusí se mluvení omezit na minimum, nicméně musí být připraven, musí se vyhnout odpovědi vyslovené vlastním hedvábným, geneticky zakódovaným hlasem. Vybavil si scénu z *Velkého útěku*, v níž se postava hraná Gordonem Jacksonem prozradí automatickou reakcí na oslovení v angličtině. Vance to musí zvládnout lépe. Nesmí polevit ani na chvílku, nemůže si to dovolit. Ne, dokud nebude na svobodě a pěkně daleko.

Léta mu trvalo, než se propracoval až sem. Napřed bylo třeba dostat se do samotné terapeutické komunity. Pak si musel vyhlédnout někoho přibližně stejné výšky a podobné stavby těla, kdo by zároveň moc potřeboval něco, co mu Vance mohl poskytnout. Jason Collins se v jeho zaměřovacím kříži ocitl hned prvního dne, kdy se ten odporný podlý žhář zapojil do skupinové terapie. Collins byl nájemný zločinec, za peníze vypaloval obchody. Vance nepotřeboval žádného psychologa, aby poznal, že Collinsovy motivy jsou temnější a hlubší. Už jen jeho přítomnost ve skupině toho byla důkazem.

Vance se s Collinsem skamarádil, brzo odhalil jeho rozmrzelost nad ztrátou života s rodinou a začal zasívat semínka možností. Vanceovy peníze by mohly pomoci Collinsově ženě a třem dětem. Dlouho se Jacko obával, že jen šlape vodu. Zásadní překážku tvořila skutečnost, že kdyby pomohl Vanceovi, vyneslo by to Collinsovi další roky navrch k již existujícímu rozsudku.

Jenže pak se Collins dočkal jiného rozsudku. Leukemie. A sice takového druhu, při níž máte pouze čtyřicetiprocentní naději, že přežijete pět let od stanovení prvotní diagnózy. Což znamenalo, že nejspíš nedostane druhou šanci nabídnout ženě a dětem budoucnost. I kdyby Collinsovi ze sazby odečetli maximální možný počet let, domů by přišel leda umřít. „Stejně tě pustí domů, až budeš na umření,“ zdůraznil mu Vance. „Vzpomeň si, jak to bylo s tím pumovým atentátníkem z Lockerbie.“ Vypadalo to na perverzní verzi možnosti nechat si pořád svůj dort a přitom si ho moci sníst. Collins může Vanceovi klidně pomoci

s útekem, vyjde to nastejno – až se mu přitíží, pustí ho ven. Tak či onak stráví konec života s rodinou. A pokud Vanceovi vyhoví, jeho žena a děti si už nikdy nebudou muset dělat starosti s penězi.

Přimět Collinse, aby začal uvažovat tak, jak Vance potřebuje, stálo Jacka veškeré přesvědčovací umění a víc trpělivosti, než vůbec tušil, že v sobě má. „Všichni jste odvykli pěkným věcem,“ poznamenala jednou Vanceova psycholožka. To Vanceovi dodalo do ruky mocnou zbraň a konečně problém rozlouskl. Collinsův starší syn se co nevidět stane žákem nejlepší soukromé školy ve Warwickshiru a Jacko Vance odejde svobodný z vězení.

Vance po sobě uklidil, roztrhal promáčené papíry na kousíčky a spláchl je do záchodu spolu s vlasy zabalenými do ruliček z toaletního papíru. Plastové fólie zmuchlal do kuliček a zasunul je mezi stůl a stěnu. Když už ho nenapadlo nic dalšího, co by měl udělat, uložil se konečně na úzkou postel. Vzduch mu zchladil pot na těle, Vance se otrásl a přetáhl přes sebe pokrývku.

Všechno proběhne, jak má. Zítra si bachaři přijdou pro Jasona Collinse, aby ho uvolnili na jeho první den dočasného opuštění věznic. O tom sní každý člen terapeutické komunity – o dni, kdy vyjde z vrat vězení a stráví den v továrně nebo v kanceláři. Jak ubohé, pomyslel si Vance. Terapie omezuje horizonty lidí natolik, že den nudné otročiny považují za něco, po čem by měli toužit. Aby skryl pohrdání systémem, potřeboval Vance veškeré své umění přetvářky. Ale podařilo se mu to, protože věděl, že v tom leží klíč k návratu vně zdí věznic.

Protože ven nepustí každého z terapeutické komunity. V případě Vance a řady dalších by to vždycky představovalo příliš velké riziko. Nesejde na tom, jestli tu pitomou fenu psycholožku přesvědčil, že je úplně jiný člověk než ten, který spáchal hluboce znepokojivou vraždu, z níž byl usvědčen. Nemluvě o vraždách ostatních pubertálních dívek, kdy je technicky vzato nevinný, protože mu vinu nikdy nedokázali. Žádný ministr vnitra rozhodně netouží být obviněn z toho, že byl tím, kdo pustil na svobodu Jacka Vance. Nesejde na tom, jak vysoký trest soudce vynesl. Vance moc dobře ví, že oficiální návrat do společnosti pro něj nepřichází v úvahu. Musí připustit, že kdyby byl odpovědnou

osobou on sám, také by si milost neudělil. On ovšem naprosto přesně ví, čeho je schopen. Úřady se mohou jedině dohadovat.

Vance se usmál do tmy. Tyhle dohady má v úmyslu velice brzy z rovnice vyloučit.

Policejní auto na Carolin pokyn pomalu odbočilo. „Třetí dům vlevo,“ upřesnila, pouhý unavený povzdech místo hlasu. Paulu nechala na místě činu, tím zajistila, že vše proběhne tak, jak to má tým pro závažné zločiny nejraději. Carol nikdy nedělalo problémy někoho něčím pověřit, ne u tak pečlivě vybraného týmu, jako je TZZ. Napadlo ji, jestli ji ve Worcesteru čeká podobný luxus.

„Madam?“ Hlas řidiče, flegmatického policisty z dopravního, mladíka něco málo přes dvacet, zněl ostražitě.

Carol zpozorněla. „Ano? Co se děje?“

„Před třetím domem vlevo sedí v zaparkovaném autě nějaký muž. Vypadá to, že se hlavou opírá o volant,“ dodal. „Nemám prohnat počítačem poznávací značku vozu?“

Dojeli na úroveň auta. Carol pohlédla z okna a překvapilo ji, nikoli však šokovalo, že přesně jak tvrdil konstábl, vidí Tonyho s hlavou složenou na rukách na volantu. „Není třeba trápit počítač,“ řekla. „Znám ho.“

„Mám si s ním promluvit?“

Carol se usmála. „Díky, ale to nebude třeba. Je naprosto neškodný.“ Což nebyla tak úplně pravda, ale v úzkých mantinelech dopravního policisty téměř ano.

„Je to na vás,“ poznamenal, zařadil se před Tonyho auto a zastavil. „Dobrou noc, madam.“

„Dobrou noc. Nemusíte čekat, to je v pořádku.“ Carol vystoupila a vrátila se dozadu k Tonyho autu. Počkala na odjezd policejního vozu, pak otevřela dveře u sedadla vedle řidiče a nasedla si. Zvuk zaklapnutí zámku Tonyho probudil, trhl hlavou a zalapal po dechu, jako by ho praštili.

„Co sakra...“, začal, v hlase úlek i dezorientaci. Prudce otočil hlavou na obě strany, snažil se pochopit, kde je. „Carol? Co se...?“

Konejšivě mu poklepala na paži. „Jsi před domem v Bradfieldu. Usnul jsi. Vracela jsem se z práce a uviděla tě. Napadlo mě, že patrně nebylo tvým úmyslem prospat v autě celou noc.“

Protřel si obličej rukama, jako kdyby se ošplíchával vodou, pak se obrátil ke Carol, oči vyvalené a udivené. „Poslouchal jsem rádio. Naprosto úžasná doktorka Gwen Adsheadová z Broadmooru hovořila na téma, jak zacházet s takovými pohromami, jako jsou naši pacienti. Zastavil jsem před domem, ona ještě pořád mluvila a já chtěl slyšet konec. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem usnul, její řeč dávala mnohem větší smysl, než jsem kdy za hodně dlouhou dobu zažil.“ Tony zívá a otrásl se. „Kolik je hodin?“

„Něco málo po třetí.“

„Bože! Dorazil jsem krátce po půlnoci.“ Zachvěl se. „Je mi fakt zima.“

„To mě nepřekvapuje.“ Carol otevřela dveře. „Nevím jak ty, ale já jdu dovnitř.“

Tony kvapně opustil svou stranu auta, setkali se u domovní branky. „Proč se vracíš až po třetí? Nechceš se se mnou napít? Jsem teď úplně čilý.“

Dokáže být jako malé dítě, pomyslela si. Z ničeho nic je dychtivý a plný zvědavosti. „Dám si šláftruňk,“ rozhodla se a zamířila za Tonym k hlavním dveřím, místo aby do domu vstoupila postranním vchodem vedoucím do jejího samostatného suterénního bytu.

Vnitřek domu dýchal chladem prostoru prázdného déle než jen pár hodin. „Zapni topení v kanceláři, zahřeje se rychleji než obývací,“ požádal Tony Carol a zamířil do kuchyně. „Vino, nebo vodku?“

Znal Carol příliš dobře, aby se obtěžoval nabízet jí cokoli jiného. „Vodku,“ zavolala, přiklekla k zemi a pustila se do boje se zapalováním plynového krbu. Už přestala počítat, kolikrát Tonyho nabádala, ať si krb nechá opravit, aby s jeho spuštěním nemusel tak těžce zápolit. Teď už je to jedno. Za několik týdnů se dokončí prodej Tonyho domu i jejího bytu v něm a Tony začne ignorovat problémy zcela jiného domu. Ty ovšem nebudou mít šanci dospět do akutního iritujícího stadia, protože tam bude žít ona a takové rozčilující drobnosti nebude tolerovat.

Topení konečně chytlo, zrovna když se Tony vracel s lahví ruské vodky, lahví calvadosu a dvěma sklenicemi bez stopky, které vypadaly, jako by je v osmdesátých letech získal grátis někde na benzince. „Hezké sklenice už mám zapakované,“ omlouval se.

„Obě dvě?“ Carol se natáhla pro lahev a ucukla před její ledovatostí. Tony ji zjevně skladoval v mrazáku, a když Carol alkohol nalévala, klouzal z lahve v pomalých líných slzách.

„Tak proč se vracíš domů ve tři ráno? Nepůsobíš dojmem, že bys byla na večírku.“

„Superintendent Reekie ze severní divize chce, abych odešla v září slávy,“ okomentovala suše.

„Tak to jim hrozí nějaký vysoký výdaj.“ Tony pozvedl skleničku k cynickému přípitku. „Člověk by řekl, že je financují ze zcela jiného měšce, ne pouze z jiného oddělení stejné organizace. Je zvláštní, kolik případů od doby, co vrchní konstábl zavedl úsporná opatření, na sobě má razítko týmu pro závažné zločiny.“

„Dokonce ještě víc od doby, co se rozneslo, že odcházím,“ povzdechla si Carol. „Přesto tenhle případ... V méně skrovných časech bychom se o něj se severní přímo prali.“

„Hodně ošklivý?“

Carol polkla hlt vodky a dolila si sklenici. „Ten nejhorší. Něco pro tebe. Vrah přibil prostitutku na kříž. Vzhůru nohama. Pak jí podřízl hrdlo.“ Nadechla se a pomalu vydechovala. „V severní si myslí, že vraždil už dřív. Samozřejmě ne takhle. To bychom o tom dávno věděli. V poslední době ovšem našli dvě zavražděné sexuální pracovnice. Zabitě odlišným způsobem. Jedna byla uškrcená, druhá utopená.“

Tony se naklonil dopředu, opřel si lokty o kolena, jeho oči už nemohly být vzdálenější spánku. „Volala mi Penny Burgessová. Možná mluvila zrovna o tomhle.“

„Vážně? Co vykládala?“

„Nevím, neposlouchal jsem ji. Patrně usoudila, že bych o těch případech mohl něco vědět. Podle ní tu máme sérii.“

„Možná má pravdu. Všechny tři oběti měly na vnitřní straně zápěstí vytetováno MOJE.“

„To si ty první dva případy nespojili?“ Tony tomu nedokázal uvěřit.

„Musím spravedlivě uznat, že příležitost ke spojení se objevila až včera. Utopené tělo nebylo v nejlepším stavu. Grisha ho neměl zrovna moc dlouho a taky značnou dobu trvalo, než si ujasnili, co hledají.“ Carol pokrčila rameny, prohrábla si husté světlé vlasy. „Důležitost tetování jim sotva mohla dojít u první mrtvoly – měla na rukou i po těle celou řadu dalších motivů, tak se neměli proč domnívat, že MOJE skrývá větší význam, než kdyby si na kříž nechala vytetovat BECKHAM.“

„A tahle poslední? Také má na zápěstí MOJE? Zajímavé.“

„Vypadá to tak. Zápěstí má samou krev a otoky, protože ji na dřevo přibil právě v zápěstí...“ Carol se otrásla. „Ale zcela jistě tam něco je. Proto mi Reekie zavolaal a předal případ nám. Ale vezmou na sebe občůzky.“

„Financování přesto pořád půjde z tvého rozpočtu. Marnotratně budeš působit ty, ne Reekie. Ty ženy, ty oběti – byly místní, ze severní? Nebo pracovaly jinde, třeba v Temple Fields a jen je zabili mimo centrum?“

„Obě byly místní. Podřadné typy, pracovaly na ulici, ne někde uvnitř.“

„Mladé? Starší?“

„Mladé. Drogově závislé, což nikoho nepřekvapí. A samozřejmě kvůli způsobu jejich obživy se nedá určit, jestli byly sexuálně zneužitě.“ Zvedla ruku. „Já vím, já vím. Je pravděpodobné, že sex do toho v určité chvíli vstoupí.“

„Jen ne vždycky obvyklým způsobem.“ Tony si přičichl ke skleničce calvadosu a zašklebil se. „Pití vždycky chutná lépe tam, kde ho člověk kupuje, vid'?' Takhle věc v Bretani úžasně voněla. Teď mi připomíná náplň do zapalovače.“ Opatrně se napil. „Chutná líp, než voní. Takže uvažujete o použití profilerů?“

„Byl by to logický příští krok. Jenže Blake by odmítl zaplatit tebe a já zas odmítám pracovat s těmi rychlokvaškami z policejní akademie.“ Carol obrátila oči v sloup. „Pamatuješ se na toho idiota, co nám poslali na případ s RigMarolem? Měl emoční inteligenci cihlové zdi. Slíbila jsem svým lidem, že touhle cestou už nikdy nepůjdu. Lepší bude poradit si bez profilerů, než aby nám vrchní konstábl vnucoval dalšího takového.“

„Mě bys brala?“ zeptal se Tony. Povytaženým obočím naznačoval jemný dvojsmysl, ale Carol mu na to neskočila.

„Byla by to smysluplná volba, kdybychom chtěli výsledek rychleji než pozdě.“ Sáhla po lahvi a doplnila si skleničku. „Ale v žádném případě mi nedovolí utratit tolik peněz.“

„A kdyby tě to nic nestálo?“

Carol se zamračila. „Už jsem ti to řekla snad stokrát. Odmítám zneužít náš osobní vztah...“

„Ať už je jakýkoli...“

„Ať už je jakýkoli. Jsi profesionál. Když využíváme odborné znalosti člověka mimo policejní službu, máme mu za ně zaplatit.“

„Dělník si zaslouží svou mzdu.“ Temnost hlasu Tony změkčil křivým úsměvem. „Tohle už jsme probírali a ani jeden z nás nehodlá ustoupit. Oba jen pořád dokola meleme to svoje.“ Mávl rukou, jako by odháněl hmyz. „Myslím, že existuje způsob, jak to udělat, abych já dostal peníze a ty odborný posudek.“

Carol se zamračila. „A to bys chtěl dokázat jak?“

Tony si poklepal ze strany na nos. „Musím si promluvit s někým z ministerstva vnitra.“

„Tony, možná to uniklo tvé pozornosti, ale máme novou vládu. Nejsou peníze. Ani na základní věci, natož na takový luxus, jakým jsou tvůrci psychologických profilů.“ Carol si nešťastně povzdechla.

„Já vím, že podle tebe žiju na jiné planetě, Carol, ale tahle informace mi nezůstala utajena.“ Tony stáhl obličej do masky smutného klauna, čímž zdůraznil vrásky, které mu do tváře vepsalo jeho povolání. „Jenže ten chlápek, co za ním chodím na ministerstvo, stojí nad politickými potyčkami. A řekl bych, že je mi zavázaný.“ Tony se na chvíli odmlčel, očima zabloudil do levého horního rohu místnosti. „Ano, je.“ Poposedl si a zahleděl se zpříma na Carol. „Před mnoha lety jsme spolu v tomhle městě něco začali. Reekie má pravdu. Měla bys odejít v záři slávy. A já bych přitom měl stát po tvém boku jako tehdy poprvé.“

Nastal úsvit nového dne. Jacko Vance v noci nezamhouřil ani oka. Nebyl ovšem unavený, jen nažhavený. Naslouchal drobným zvukovým projevům ožívajícího oddělení, radoval se z pomyšlení, že dnes je naposledy nucen začínat den ve společnosti tolika dalších lidí. Každých pár minut kontroloval čas na Collinsových hodinkách, čekal na vhodnou chvíli, kdy by měl vstát. Při tom všem musel kalkulovat s mentalitou jiného člověka. Collins by v takový den projevoval dychtivost, ale ne zas příliš velikou. Vance měl vždycky cit pro správné načasování. Tato vlastnost patřila k prvkům, které z něj udělaly dobrého atleta. Dnes ovšem na načasování záleží mnohem víc než kvůli pouhé medaili.

Když Vance usoudil, že nastala ta pravá chvíle, zvedl se z postele a zamířil na toaletu. Opět přešel elektrickým holicím strojkem po hlavě a čelistech, pak si oblékl Collinsovy ošuntělé džíny a pytlovitou polokošili. Tetování vypadá dobře, usoudil. A lidé uvidí to, co očekávali. Muž s Collinsovým tetováním a v jeho oblečení musí být – při absenci jakýchkoli rozporuplných prvků – prostě Collins.

Minuty se vlekly. Konečně na dveře zabušila pěst a ozvalo se: „Collinsi? Připravte se, je čas vyrazit.“

Než se dveře otevřely, utekla už pozornost důstojníka zase jinam, věnoval se víc hádce kvůli výsledku fotbalového zápasu z předchozího dne o kus dál v chodbě než muži, který vyšel z cely. Vance strážného znal. Jarvis, který pravidelně slouží ranní směny, je popudlivý a nedůtklivý, ale osobně se o své svěřence nijak zvlášť nezajímá. Zatím to jde dobře. Bachař se zběžně ohlédl přes rameno a pokračoval v cestě chodbou. Při dálkovém otevírání prvních dveří stál Vance kousek stranou, vychutnával si hlasité cvaknutí uvolňované kovové západky. Potom

vešel za důstojníkem do vstupní brány a snažil se dýchat normálně, zatímco se za ním jedny dveře zavíraly a druhé se před ním otevíraly.

A pak byl venku z oddělení, procházel hlavní administrativní budovou věznice k východu. Vance se snažil uklidnit upoutáním pozornosti na jiné věci, dohadoval se, jak si někdo může pro pracovní prostředí zvolit nechutně žluté stěny a kovové části natřít šedí typickou pro bitevní lodi. Člověku, který na takovém místě dokáže trávit dny, aniž by upadal do hluboké deprese, musí naprosto chybět vizuální vkus.

Další vstupní brána, pak poslední překážka. Dva znuděně se tvářící důstojníci seděli jako bankovní úředníci za skleněným oknem, otvorem pod ním se předávaly dokumenty. Jarvis pokynul bližšímu z mužů, vyhublému mladíkovi s krátkým ježkem a špatnou pletí. „Dorazila už sociální pracovnice, která má převzít Collinse?“ zeptal se.

To sotva, pomyslel si Vance. Ne, pokud všechno proběhlo podle plánu. Nenajde se mnoho žen, které by se dostavily do práce poté, co je v noci probudil zloděj pokoušející se násilím dostat do jejich domu. Zejména když si domnělý zloděj či násilník dal tu práci a prořízl všechny čtyři pneumatiky auta paní domu a přestříhl telefonní vedení. Ta ženská měla kliku. Kdyby touhle akcí nemusel nikoho pověřovat a prováděl by ji osobně, podřízl by krk jejímu psovi a přibíl ho na vchodové dveře. Některé věci se prostě nedají zajistit externě. Ovšem to, co se mu podařilo zařídit, snad bude stačit. Chudáček Jason! Bude muset na den mimo věznici vyrazit sám, bez opory v někom, kdo ho zná.

„Ne,“ odpověděl mladík za stolem. „Dneska nepřijde.“

„Cože?“ zasténał Jarvis. „Jak to myslíš, že nepřijde?“

„Rodinné důvody.“

„A co mám jako udělat s ním?“ Jarvis trhl hlavou směrem k Vanceovi.

„Přijel pro něj taxík.“

„On si odjede taxíkem? Bez doprovodu?“ Jarvis vrtěl hlavou, pro diváky kolem sebe nasadil nevěřičný obličej.

„Proč by to mělo vadit? Stejně bude celý den pracovat bez dozoru. Jen s tím začne o něco dřív, to je všechno.“

„A co instrukce? Neměl od sociální pracovnice dostat nějaké instrukce?“

Chlapec si vymáčkl uher, prozkoumal nehet a opět pokrčil rameny. „To snad není náš problém, ne? Probrali jsme situaci se zástupcem ředitele a ten to schválil. Řekl, že v Collinsově případě neexistuje důvod k obavám.“ Pohlédl na Vance. „Jste s tím srozuměn, Collinsi? Jinak vám den mimo věznici zrušíme.“

Vance také pokrčil rameny. „Když už jsem tady, můžu jít.“ Docela ho potěšil styl, jakým to vyslovil. Považoval ho za dobrou napodobeninu Collinsovy mluvy. A co je důležitější, vůbec to neznělo tak, jako by promluvil on. Zastrčil si ruce do kapes, jak to Collinse viděl udělat nejméně tisíckrát, a lehce nahrbil záda.

„Chci dát do zápisu, že z téhle situace nemám radost, ať si zástupce říká, co chce,“ zamumlal Jarvis cestou k vysoké zamřížované bráně vedoucí do vnějšího světa. Otevřel dvířka a Vance za ním vyšel na vydlážděný prostor vedle silnice. U obrubníku stála unaveně vypadající škodovka s běžícím naftovým motorem. Vance ucítil smradlavé výfukové plyny kalící čerstvý ranní vzduch. Tuhle kombinaci už hodně dlouho nezažil.

Jarvis otevřel dveře u sedadla vedle řidiče a naklonil se dovnitř. „Odvezete ho do Evesham Fabrications, ano? Nikam jinam. I kdyby tvrdil, že má infarkt a potřebuje do nemocnice, nebo že se vám podělá v autě, když se okamžitě nedostane na záchod. Rovnou do Evesham Fabrications.“

Řidič dal Jarvisovi najevo, že jen zdržuje. „Radši se uklidněte, kámo,“ poradil mu. „Raní vás mrtvice. Znáš svou práci.“ Natáhl krk, aby viděl dozadu za Jarvise. „Nastupte si, kámo.“

„Sedněte si dopředu, ať na vás řidič pořád vidí.“ Jarvis poodstoupil a umožnil tak Vanceovi vklouznout na sedadlo spolujezdce. Po bezpečnostním pásu hrábl protézou, doufal, že případnou nemotornost přičtou faktu, že hodně dlouho neseseděl v autě. „Nechci se doslechnout, že s vámi byly nějaké problémy, Collinsi,“ loučil se Jarvis a zabouchl dveře. V autě smrděl osvěžovač vzduchu se syntetickou vůní borovice proložený oděrem kávy.

Taxikář, dost neupravený Asijec něco po třicítce vyrazil a zachechtal se. „Ten teda měl náladu.“

„To není nálada, to je u něj permanentní stav,“ prohodil Vance. Srdce mu tlouklo jako o závod. Vnímal, jak mu po kříži stéká pramínek potu. Nedokázal tomu plně uvěřit. Prošel bránou. A s každou další minutou se stále víc vzdaluje věznicí Oakworth a přibližuje se ke svému snu o svobodě. Dobře, mezi ním a večerí se steakem dosud leží celá řada překážek, ale tu nejhorší část má za sebou. Připomněl si nikdy nepomíjející víru, že k němu kouzelný život patří. Roky ve vězení byly pouhým přerušením přirozeného stavu, nikoli jeho ukončením. Vše se zase obrátí v jeho prospěch.

Jako by se v tomto přesvědčení potřeboval utvrdit, přesně to se stalo, když se blíže rozhlédl po svém okolí. Vůz má automatickou převodovku, což mu značně usnadní život. Od svého zatčení neřídil, usednout za volant bude dost náročnou revizí dávné schopnosti i bez nutnosti přerazovat rychlosti. Vanceovi se trochu ulevilo, s úsměvem vnímal blízké louky s jarní trávou lemované hustými živými ploty. Pásly se na nich ovce, apatická jehňata už většinou vyrostla ze skotačivého stadia. Míjeli sady, řady krátkých silných pahýlovitých stromů pokrytých květy, které začínaly lehce uvadat. Silnice byla velice úzká, sotva se tu mohla míjet dvě auta. Dokonale splňovala cizincovu představu o idylické anglické krajině.

„Musí to pro vás být příjemná změna dostat se takhle ven,“ začal konverzovat taxikář.

„Nemáte ani tušení jak moc,“ odpověděl Vance. „Doufám, že tohle je teprve začátek. Vězení pro mě bylo skutečně nápravným zařízením. Je ze mě úplně jiný člověk.“ Úplně jiný v tom, že je pevně odhodlán nikdy nezopakovat chyby, které ho dostaly za mříže. Pořád ovšem zůstává vrahem, jen se naučil líp maskovat.

Pozoroval krajinu, porovnával průběh cesty s mapou ve své hlavě. Dvanáct kilometrů klidných venkovských silniček, než narazí na hlavní tepnu vedoucí na Birmingham.

Vance si zvolil tři místa, na nichž by mohl zrealizovat další část svého plánu. Všechno závisí na silničním provozu. Nechce žádné svědky, ne v tomto stadiu útěku, kdy nemá žádnou zbraň na obranu. Dosud je míjela jediná dodávka jedoucí v opačném směru, teď před nimi při stou-

pání do táhlého kopce není na dohled nic. Poposedl si, aby mohl krátce nakouknout do zpětného zrcátka, tvářil se, že se rozhlíží po krajině. „Je tu všude kolem zatraceně krásně,“ pochvaloval si. „Uvnitř na takové věci zapomenete.“ Pak nadskočil, upřímně překvapený. „Co je sakra tohle?“ chtěl vědět.

Taxikář se rozesmál. „Jak dlouho jste byl mimo? To je větrná farma Obří větrné mlýny. Chytají vítr a vyrábějí elektřinu. Hodně tady fouká, proto je tu taky hodně větrných mlýnů.“

„Ježíši!“ vyjekl Vance. „Ty jsou teda sakra obří.“ Rozhovor příznivou souhrou okolností řidiče připravil o ostražitost. Nastala velice příhodná chvíle. Blížili se ke křižovatce ve tvaru T, k prvnímu z Vancem vytipoovaných míst útoku. Auto pomalu zastavilo, řidič se chystal ukázat k větrným mlýnům na horizontu, než se začne věnovat dopravní situaci.

Vance ve zlomku vteřiny zaútočil spodní částí protězy na taxikářovu hlavu. Muž vyjekl bolestí a vztáhl před sebe ruce, snažil se ochránit. Jenže Vance neznal slitování a jeho umělá paže byla zbraní tvrdší, než jsou kosti a svaly lidské ruky. Znovu dopadla na mužovu hlavu. Pak muže prudce udeřil do obličeje a usmál se, když mu z nosu spustila krev. Druhou rukou si Vance odepnul bezpečnostní pás, aby získal výhodnější pozici. Naklonil se k taxikáři a opět ho udeřil do hlavy, až tvrdě odskočila od skla. Muž teď ječel, snažil se Vance podrápat.

„Do prdele!“ zasyčel Vance. Podařilo se mu dostat ruku za řidičovu hlavu a vši silou jí mrštil vpřed, mlátil mu obličejem o volant. Po třetí ráně se ozvalo nechutné křupnutí a taxikářovo tělo konečně ochablo. Vance uvolnil řidičův bezpečnostní pás a vyprostil ho z něj. Dosud nadopovaný adrenalinem vyskočil z auta a přeběhl ke straně řidiče. Jakmile otevřel dveře, taxikář vypadl na vozovku. Vance k němu přičapl a podstrčil rameno pod bezvládné tělo. Zhluboka se nadechl a začal se zvedat. Veškerý čas strávený v posilovně se mu bohatě vyplatil. Dával si dobrý pozor, aby se místo na budování přehnaných svalů soustředil na sílu a vytrvalost. Nikdy neviděl smysl v tom být nápadný.

Vance doklopýtal k živému plotu, který lemoval silnici. Těžce supěl, srdce mu v hrudi bušilo jako kladivo. Vysadil taxikáře na vršek kovové branky u vjezdu na pole a pak ho přehoupl na druhou stranu. Usmál se

při pohledu na udivené výrazy nejbližších ovcí, když řidič padal na zem, ruce a nohy se mu uvolněně klátily kolem těla.

Vance se chvíli opíral o branku, snažil se chytit dech, zotavoval se z nadbytku adrenalinu. Pak se vrátil do auta, tentokrát na sedadlo řidiče. Zrušil blikání směrovky vpravo, hladce se rozjel a pak vyrazil vlevo, opačným směrem, než se nacházely Evesham Fabrications. Odhadoval, že se tak za čtyřicet minut dostane k benzince na dálnici, dalšímu stadiu svého plánu.

Nedokázal odolat, musel myslet na to, za jak dlouho někdo zaregistruje, že Jason Collins je stále na oddělení terapeutické komunity. A Jacko Vance tam chybí. Kdy jim dojde, že jeden z nejznámějších a nejproduktivnějších sériových vrahů, které kdy Velká Británie měla, je na svobodě. A celý žhavý dohnat ztracený čas.

Tentokrát mu úsměv ve tváři vydržel déle než jen několik minut.

Paula shrnula papíry a potlačila zívnutí. „Až budete připraveni, tak já můžu.“ Přesunula se blíž k bílým tabulím, které lemovaly celou jednu stěnu místnosti týmu. Carol napadlo, jestli se Paule podařilo alespoň trochu se prospat. Musela se na místě činu zdržet, dokud všechny součásti předání případu neodpovídaly protokolu týmu pro závažné zločiny. Pak se s detektivy severní divize vrátila na jejich ředitelství a připravit soupis úkolů pro ranní směnu, opět přesně podle Caroliných požadavků. A teď musí podat hlášení tomuto úzkému kruhu kolegů, kteří se vzájemně naučili poznávat způsoby svého myšlení s větší pozorností, než jakou kdy věnovali svým partnerům v osobním životě.

Členy jednotky vybírala Carol osobně a vytvořila z ní nejlepší tým, s jakým kdy pracovala. Kdyby pozici vrchního konštábla neobsadil James Blake s osobním posláním na kost ořezat výdaje dávno předtím, než to napadlo ministerského předsedu, spokojeně by s touhle partou vydržela až do penze. Místo toho ji čeká další skok do neznáma. Jen má tentokrát pocit, že někoho následuje, místo aby byla ve vedení. Což není zrovna nejpovzbudivější vyhlídka, jakou kdy před sebou měla.

„Brífink za pět minut!“ křikla Carol, poskytovala tak všem možnost dokončit, co zrovna dělali. Stacey Chenová, specialista přes počítače, kterou za polem šesti monitorů nebylo vůbec vidět, cosi neartikulovaně zamručela. Sam Evans, hluboce zabraný do telefonického hovoru, zagestikuloval zdviženým palcem. Carolini dva seržanti Kevin Matthews a Chris Devineová, kteří se spolu radili nad hrnky s kávou, zvedli hlavy a přikývli.

„Máte všechno, co potřebujete?“ ověřovala si Carol u Pauly.

„Doufám.“ Paula sáhla po své kávě. „Ze severní mi poslali všechno

k těm dvěma předchozím vraždám, ale ještě jsem neměla čas materiál detailně prostudovat.“

„Podejte to, jak nejlíp umíte.“ Carol zamířila ke kávovaru a připravila si latté s dávkou kávy navíc. Další věc, kterou bude postrádat. Složili se na koupi italského přístroje, který uspokojil chutě každého z nich. Kromě Stacey, která pila jedině čaj značky Earl Grey. Carol pochybuje, že by ve Worcesteru měli něco srovnatelného.

A když už je řeč o postrádání, nikde ani stopy po Tonym. Přes jeho smělé sliby se zdá, že se mu nepodařilo nic vymyslet. Snažila se zahnat hrozící pocit zklamání. Koneckonců, popravdě ani žádný výsledek neočekávala, nebylo to pravděpodobné. Budou si muset cestu případem prokázat bez Tonyho pomoci.

Carol se vrátila k tabulím, u nichž se mezitím shromáždil celý tým. Nemohla neobdivovat úžasný střih Staceyina kostýmku. Byl zjevně šitý na zakázku a taky zjevně drahý. Carol věděla, že počítačová specialistka týmu má kromě práce u policie vlastní softwarovou firmu. Carol celou věc nikdy podrobněji nezkoumala, podle ní mají všichni právo na soukromý život vzdálený tomu svinstvu, kterým se musejí brodit v práci. Ale už jen ze samotné Staceyiny garderoby bylo jasné, že vedle jejích příjmů působí výdělky ostatních naprosto směšně. Jednoho dne si Sam Evans všimne téměř nepostřehnutelných náznaků, že je do něj Stacey celá blázen. Až si to povrchní Sam dá dohromady s jejím čistým příjmem, nic ho nezastaví. Ovšem zdá se, že než k tomu dojde, bude Carol dávno pryč. Tohle drama si klidně nechá ujít.

Paula si odkašlala a narovнала ramena. Na jejích pomačkaných džínách a uváleném svetru nebylo nic zakázkového, stejné oblečení na sobě měla večer, když Carol vyzvedávala. „Včera večer nám zavolali ze severní divize. V opuštěném skladišti v průmyslové zóně Parkway byla nalezena mrtvola zatím neidentifikované mladé ženy.“ Paula připnula na tabuli dvě fotografie. Na jedné bylo vidět celé místo činu s ukřižovaným tělem v jeho středu, na druhé ženin obličej. „Jak vidíte, vrah oběť přibil ke kříži a ten opřel o stěnu. Vzhůru nohama. Hrůzný čin, ale tohle samo o sobě by nejspíš nestačilo k tomu, abychom se do případu vložili my.“

Paula přidala na tabuli další tři fotografie. Na dvou z nich byla lidská

zapěstí s identickým tetováním, na třetím mohl být kousek jakéhokoli materiálu s písmeny. Ve všech případech písmena tvořila nápis MOJE. Paula se obrátila tváří ke svým kolegům. „Naším případem jsme dosáhli čísla tři. Oběti spojuje tetování na zápěstí. To a skutečnost, že všechny oběti byly nalezeny na území severní divize, na místě, kde nález zavražděných sexuálních pracovnic zrovna neočekáváme.“

„Proč ne?“ Chris Devineová byla s nuancemi sociální geografie Bradfieldu nejméně obeznámeným členem týmu, protože sem přešla z londýnské metropolitní policie.

„Většina pouličního života se odehrává kolem Temple Fields v centru města. Stejně jako většina nelegálního obchodování,“ poučil ji Kevin. „Existuje taky několik míst podél výpadovek z města, ale severní divize jako celek je poměrně čistou oblastí.“

„Mým styčným důstojníkem se severní je detektiv seržant Franny Riley,“ pokračovala Paula. „Nedávno prý se objevilo ohnisko poblíž staveniště nové nemocnice. Asi tak pět šest žen pracuje v místě, kde parkují stavební dělníci. Většinou prý jde o dívky z východní Evropy, nejspíš oběti obchodování s lidmi. Ale obě předchozí oběti byly místní, takže to s tím možná nesouvisí.“ Další fotografie, tentokrát ztrhaný obličej se zapadlýma očima, výraznými lícními kostmi a pevně semknutými rty. Na posmrtném snímku nevypadá nikdo dobře, ale tahle žena působila obzvlášť nepříjemně. „První oběť, Kylie Mitchellová. Dvacet tři let. Jela v cracku. Pětkrát usvědčená z nabízení sexuálních služeb, jednou z držení menšího množství drogy. Většinou pracovala na okraji Temple Fields, ale vyrůstala ve věžácích ve Skenby – což je přímo uprostřed území severní divize, Chris. Vrah ji uškrtil a nechal ležet pod kruhovým nadjezdem. Už to budou tři týdny.“ Paula pokynula Stacey. „Stacey připravuje soubory pro naši síť.“

Přes Staceyinu tvář přelétl úsměv tak krátký, že ho ten, kdo zrovna mrkl, musel propásnout. „Budou k dispozici hned po skončení brífinku,“ slíbila.

„Kylie představuje obvyklý depresivní příběh. Ze školy odešla bez jakékoli kvalifikace, zajímaly ji jedině večírky. Brzy se začala nabízet za drogy, pak pracovala na ulici, aby mohla uspokojit návyk na crack. Ve

dvaceti porodila dítě, to dala rovnou do péče, o šest měsíců později je někdo adoptoval.“ Paula zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Co se týče obchodu se sexem, pohybovala se Kylie na samotném dně. Nebylo pro ni návratu. Neměla stálé bydliště, nedohlížel na ni žádný pasák. Byla snadnou kořistí pro každého, kdo hledal ten nejhorší druh zábavy.“

„Kolikrát už jsme tenhle příběh slyšeli?“ Samova slova zněla stejně znuděně, jako se tvářil.

„Až příliš často. Věřte mi, Same, že bych byla mnohem šťastnější, kdybych ho už nikdy nemusela poslouchat,“ sjela ho Carol. Výtka v jejích slovech zazněla velice jasně. „Co víme o posledních pohybech oběti, Paulo?“

„Moc toho není. Nestarala se o ni ani žádná další prostitutka. Kylie byla notoricky známá tím, že se o sebe nebojí. Poskytovala veškeré služby, povolovala i styk bez kondomu. Ostatní děvčata to s ní vzdala. Nebo ona kašlala na ně, není tak úplně jasné, jak to bylo. V den vraždy ji viděli kolem deváté na Champion Way, na okraji Temple Fields. Domníváme se, že ji další dvě šlapky vyštípaly ze svého místa. A to je všecko. Nic až do doby, než ji objevili pod tím nadjezdem.“

„Co forenzní stopy?“ zajímal se Kevin.

„Stopy po semenu ze čtyř různých zdrojů. Žádný z nich nemáme v databázi, takže hodnotu získají, teprve až budeme mít podezřelého. Jinak jen to tetování. Vzniklo posmrtně, proto se rána nepodebrala.“

„Znamená to tedy, že hledáme tatéra? Člověka s profesními dovednostmi?“ ověřovala si Chris.

„K tomu budeme potřebovat vyjádření odborníka,“ odpověděla Carol. „Také musíme zjistit, nakolik je těžké dostat se k tetovacímu strojeku. Promluvte si s dodavateli, uvidíme, jestli nám dokážou předložit seznam nákupů z poslední doby.“

Sam vstal, aby si snímky tetování mohl lépe prohlédnout. „Nepřijde mi to kdovíjak dokonalé. Na druhou stranu může jít o záměr.“

„Na spekulace je příliš brzy,“ prohlásila Carol. „Kdo ji našel, Paulo?“

„Dvojice pubertáků. Detektiv seržant Riley je podezírá, že hledali tiché místečko, kde by do sebe mohli obrátit lahev cideru. Pod nadjezdem stojí starý rozebraný tranzit, mládež si v něm zřídila něco jako klub. Mrtvá ležela pod kapotou, tam, kde býval motor. Nešlo o skutečný